“Sense entesa entre els tres grups quin full de ruta es pot tirar endavant?”

“Sense entesa entre els tres grups quin full de ruta es pot tirar endavant?” Foto: Arxiu.

Crec que ERC hauria de ser el partit que aglutinés tot el procés a la manera de l'SNP (Partit Nacionalista Escocès)

Quina mena de concreció pot tenir el full de ruta si els que han de posar les vies donen la imatge que estan donant

La Figueres actual és molt mediocre i va molt endarrere de Girona. Amb la universitat, els papers es van invertir

Va veure el món per primera vegada a Figueres el 16 de juny del 1952. Amb el temps es va llicenciar en història i filologia. Articulista i professor, va ocupar càtedra a l'institut Ramon Muntaner de Figueres el 1980. Ha col·laborat en diversos periòdics com ara Hora Nova i Empordà, Papers Empordanesos i Empordà Federal, en els diaris El Punt i El Punt Avui, les publicacions Revista de Girona i Alberes, i altres mitjans com ara Televisió de Figueres. L'any 1973 va fundar, junt amb altres persones, el grup musical Indika, que feia versions de Mikis Theodorakis i, posteriorment, cançons amb lletres de Maria Àngels Anglada.

Tothom parla del full de ruta però ningú en sap gaire res. Ensarronada o secretisme obligatori?

Vivim un moment confús. El full de ruta, que alguns suposo que coneixen i que és un secret per a la resta de mortals, està envoltat d'una sèrie de qüestions externes que són preocupants. En primer lloc, les relacions entre ERC i CiU (o PDC, si ho prefereixes) dins de Junts pel Sí són complicades, amb problemes interns que sovint es ventilen a la premsa i donen carnassa a tothom. A Escòcia el Partit Nacionalista Escocès (SNP) aglutina tot el front independentista amb una gran unitat d'acció. Aquí ens hi hauríem d'acostar. L'altre problema és la CUP. En lloc d'unitat d'acció, aquí tenim tres grups que solen estar sempre a punt de brega. Sigui per exhibicionisme, sigui per manca d'intel·ligència política, els cupaires no paren de posar pals a les rodes. Hi tinc molts exalumnes, en aquest partit, als quals tinc molt d'afecte, però a vegades sembla que van d'acord amb els interessos espanyolistes.

Recorda el dilema del segle passat i, especialment, el de la Guerra Civil entre els partidaris de guanyar la guerra i els partidaris de fer la revolució?

Efectivament, la situació ho recorda, tot i que afortunadament els temps i les maneres són molt diferents. Els que no coneixem el full de ruta veiem una situació preocupant, a la vista d'aquestes desavinences, pel fet de preguntar-nos quina mena de concreció pot tenir si els que han de posar les vies donen la imatge que estan donant. Això és lamentable. Si no tenim resolt el tema de la bona entesa entre aquests tres grups, quin full de ruta podem tirar endavant? Fa la impressió que s'està improvisant constantment. Ara no fem cas del TC, ara hi presentem un recurs..., o caixa o faixa. El paper de la trista figura del PDC a Madrid ha estat colossal. Els donen vots a canvi d'una contraprestació (això es pot entendre), acaben amb la cua entre les cames i a sobre volen recórrer al TC. Costa de pair tot plegat.

Potser cada grup té el seu propi full de ruta?

El paper d'ERC sembla més coherent. Crec que hauria de ser el partit que aglutinés tot el procés a la manera del Partit Nacional Escocès, un partit socialdemòcrata, lleugerament d'esquerres, que pugui captar vots de tots dos costats. Crec que aquest seria l'escenari ideal al qual es podrien avenir tant CiU com la CUP. Hauria de funcionar o bé en forma de partit unitari o bé de coalició, però sense sortir al diari tres cops per setmana. Això sí que garantiria un full de ruta.
Sembla que ara amb l'Arrufat les relacions amb la CUP poden millorar; són els representants d'una part de l'electorat, no hi ha dubte, però petita.

Les matemàtiques van jugar una mala passada?

El famós 48%. Un 3% que no permet a les forces independentistes tenir la majoria. Aquest 3% és dins de Sí Que es Pot. Aquesta gent, des del meu punt de vista, estant fent el paper de la trista figura, un paper que recorda el del PSOE i el PSC de fa 30 o 35 anys. Estan repetint els mateixos paràmetres, ensarronant una part de l'electorat independentista amb el tema de la reforma de l'Estat, l'Espanya federal o el que sigui. Cada dia que passa ensenyen més les orelles. Primer eren partidaris de tot, de l'autodeterminació, del referèndum..., i a mesura que va passant el temps tot això va quedant arraconat.

Els deu semblar que sense Catalunya és impossible transformar Espanya.

Llavors la qüestió catalana queda en segon terme. Si la seva prioritat és canviar Espanya, molt bé, però llavors que no enganyin el votant independentista. Crec que els dos grups d'esquerra (CUP i CSQP) no ajuden gaire en el procés de creació d'un estat propi.

Ja se senten veus partidàries del DUI que rebutgen el referèndum. És per por de perdre'l?

Un referèndum és de mal fer, ja que no seria legal i es cauria en el mateix problema del 9-N; es guanyaria àmpliament, però una part molt important de la població no hauria anat a votar. El camí del referèndum és fosc. O un DUI i llavors votar la constitució o el que calgui, o bé unes eleccions, de qualsevol tipus, en les quals els partits independentistes treguessin una majoria clara.

I Europa?

Europa serà important quan les faves siguin collides. Si es pot portar un paper en què després de les eleccions els independentistes tinguin majoria absoluta, no crec que hi hagi cap problema per preparar una cadira més. Si a Grècia no se l'han pogut treure de sobre, amb tot el caos que porta incorporada, com vols que es treguin Catalunya, productiva, aportadora neta de fons, estratègicament ben situada, etcètera.

Quines diferències hi veu entre el catalanisme històric i l'actual. Hi ha més transversalitat avui dia?

Durant la Renaixença el catalanisme de dretes va agafar molt renom gràcies a algunes figures com Verdaguer, Prat de la Riba, etcètera, que no eren gens independentistes. Però també hi havia un catalanisme d'esquerres com el que representava Clavé o Valentí Almirall, que mai no ha tingut tanta publicitat com l'altre. Aquest catalanisme popular era molt més important del que es creu. Alguns historiadors, com Josep Termes, ho han treballat, però encara queda molta feina per fer. Si es tractés de sumar vots, aquest catalanisme popular segurament seria més important que l'altre i segurament més radical. Hi ha hagut personatges, ara recordo Solé Tura, però n'hi ha hagut molts altres, que van esforçar-se per identificar el catalanisme amb la burgesia, ignorant tot aquest altre catalanisme popular. Això ha arribat fins als socialistes actuals i ha potenciat que el catalanisme popular hagi perdut visibilitat.

D'altra banda, els obrers del segle XXI tenen poc a veure amb els de finals del XIX o principis del XX. Som del primer món. Uns obrers que tenim cotxe, que el cap de setmana anem amb la senyora a omplir el carro al supermercat... És difícil comparar-ho amb èpoques passades.

I si en lloc d'independència es parlés de canvi de dependència?

Si depenguéssim només de Brussel·les, els avantatges serien importants. Ni la dreta ni el PSOE han fet mai res per explicar què és Espanya, per què després de tants anys Andalusia continua tan lluny de la mitjana tot i els milions que s'hi han abocat. S'han limitat a fidelitzar vots. Clientelisme pur i dur. El Guerra i el González es van fer un metro amb l'AVE per als caps de setmana. Que un expresident socialista es converteixi en conseller de l'Slim em costa molt d'empassar.

Canviem d'enfocament i centrem l'objectiu en la ciutat de Figueres. Com s'estan mastegant aquestes dues primeres dècades del XXI?

Des de finals del XIX fins als anys seixanta, Figueres anava al davant de Girona. Allà predominaven els capellans i militars, la Girona grisa i negra, i aquí hi havia més vida cultural i intel·lectual. Un gironí de soca-rel com Narcís-Jordi Aragó venia a veure teatre a Figueres, i aquí va conèixer la seva dona. La Figueres actual, en canvi, és molt mediocre i va molt endarrere de Girona. Amb els canvis propiciats pels governs de Joaquim Nadal i, sobretot, per la universitat, els papers es van invertir. Quan vaig treure les oposicions vaig triar Figueres en lloc de Girona, que encara feia olor de bròquil, mentre que la capital de l'Empordà era més atractiva.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 26-08-2016 Pàgina 38
-El Punt Avui. Barcelona 26-08-2016 Pàgina 12
-El Punt Avui. Camp i Ebre 26-08-2016 Pàgina 12
-El Punt Avui. Lleida 26-08-2016 Pàgina 12
-El Punt Avui. Maresme 26-08-2016 Pàgina 12
-El Punt Avui. Catalunya Central 26-08-2016 Pàgina 12

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/998572-lsense-entesa-entre-els-tres-grups-quin-full-de-ruta-es-pot-tirar-endavantr.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui